

LA MOARTEA

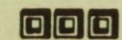
lui

CONSTANTIN PAPANACE

Comandant Legionar

Presedintele

Consiliului Legiunii

Editura Coresi

Freiburg 1986

LA MOARTEA

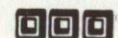
lui

CONSTANTIN PAPANACE

Comandant Legionar

Presedintele

Consiliului Legiunii

Editura Coresi

Freiburg 1986

LA MORTIERA

191

CONSTANTIN PAPANAGI

Comandant Regimant

Presedintele

Comandament Regiment

1918

Ediție Corectă

Freiburg 1986

Dragi camarazi,

Comandantul legionar Constantin Papanace a părăsit viața pământească în Duminica Floriilor din 7 aprilie 1985.

Zi în care, cu 1955 de ani în urmă, primit cu osanale de poporul Ierusalimului, "Isus a intrat în Templul lui Dumnezeu. A dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei și le-a zis : "Este scris : "Casa mea se va chema o casă de rugăciune". Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari".

În aceeași zi din anul 30 al erei creștine, "preoții cei mai de seamă și cărturarii, când au văzut minunile pe care le făcea (Isus) și pe copii strigând în Templu și zicând : "Osana, Fiul lui Dumnezeu", s'au umplut de mânie" (Mt. XXI, 12 și 13).

În duhul mâniei va începe a doua zi Săptămâna Patimilor ce vor sfârși pe Golgota omenirii. Dar în duhul îndurării, Isus Christos va învinge prin propria lui Înviere din morți. Acesta este drumul pe care toate neamurile se vor putea împăca cu Dumnezeul Iubirii Treimice pentru a învia cu adevărat. Nu doar la sfârșitul zbuciumatei istorii omenești ci și ieșind din tragicele răscruci ale acestei istorii.

Reluând același drum într'o epocă în care ideologiile moderne luptau pentru izolarea, înrobirea și moartea tuturor neamurilor, Căpitanul întemeiază, împreună cu Ionel Moța, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu și Radu Mironovici, Legiunea Arhanghelul Mihail.

Pe acest drum, Legiunea a avut de înfruntat cărturarii și preoții moderni cari au vândut provincii și țări în-

tregi făcând din templele lor Târguri de Neamuri : Munchen, 30 septembrie 1938 ; Moscova, 23 august 1939 ; Viena, 30 august și Craiova, 7 septembrie 1940 ; din nou Moscova, 10 octombrie 1944 ; Ialta, 11 februarie 1945, și multe altele.

Și tot într-o Duminică a Floriilor, aceea din 17 aprilie 1938, Căpitanul a fost arestat, cu ajutorul celui "mai de seamă" dintre marii preoți și al unora dintre "cei mai de seamă" cărturari ai României. Dar, urcând Golgota Neamului românesc, Ionel Moța, sub gloanțele de la Majadahonda, Căpitanul sub ștreangul și gloanțele în ceafă de la Tâncăbești, Corneliu Georgescu, în negura pribegiei, Ilie Gârneață în amărăciunea exilului, și Radu Mironovici, mereu la Icoana din Țară, au întors acest neam cu fața la Biserica tuturor neamurilor, Biserica Veșnicii Prietenii Treimice.

Exercitând președinția Consiliului Legiunii după Ilie Gârneață (1954-1966) și Vasile Iasinschi (1966-1978), Constantin Papanace a continuat, timp de șapte ani, până în clipa marei despărțiri (1978-1985), efortul comun spre același țel.

În prezența uneia din surorile sale, Florica, din București, a camarazilor veniți din diferitele țări ale Europei apusene și din America, ca și a cunoscuților români și italieni, preoții Dumitru Popa și Constantin Târziu au oficiat serviciile religioase la locuința din Salo, Italia, în Domul și în cimitirul acestui oraș.

Redăm în broșura de față cuvintele rostite în ședința legionară ținută cu acest prilej. Împreună cu cele rostite la moartea lui Ilie Gârneață și Vasile Iasinschi, ca și cu alte evocări, din trecut sau postume, ele vor intra într'un volum consacrat celor trei căpetenii care au înființat și permanentizat Consiliul Legiunii în exilul celor mai vitrege

vremuri din istoria Românilor.

Volumul va arăta astfel continuitatea fundamentală a Legiunii Arhanghelului Mihail, de la generația întemeietorilor ei în exilul din lăuntrul Țării la sfârșit de mileniu, prin generația din catacombe care a adâncit chemarea lor la răscruce de milenii, spre generațiile mileniului trei.

Doar prin această continuitate fundamentală, generațiile de mâine vor putea crea noile forme potrivite epocii lor, pentru împlinirea unei ere printre precursorii căreia vor regăsi mereu și Legiunea invizibilă a celor ce-au dăruit tot ce-au avut mai bun pentru învierea Neamului Românesc în Simfonia tuturor Neamurilor.

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Consiliul Conducător al Mișcării Legionare

Nicolae Șeitan, Petre Indrieși, Maximilian Corbu
Majadahonda - Paris - Fribourg 7 aprilie 1986

LA MOARTEA LUI CONSTANTIN PAPANACE

A murit Comandantul Legionar Constantin Papanace.

A fost una dintre personalitățile Legiunii bine conturată, cu vederi clare. A fost fidel Căpitanului, fără limite. Ţelul vieţii lui a fost să-i aprofundeze învăţătura, să-i cunoască gândurile, sensul adevăratei învăţături a omului trimis de Dumnezeu, ca să ajungă să fixeze pentru Neamul Românesc bornele milenare ale românismului, pentru viitor.

Făuritor al unui nou şi aprig destin, Căpitanul, a aprins gând legionar în conştiinţa Neamului. Tineretul românesc se va încinge cu spada în arcul voltaic dintre Pind şi Carpaţi şi se va arunca în vârtoarea aprinsă de omul providenţial. Reprezentanţii fireşti ai acestui tineret din Sud se vor întâlni cu cei de la Nord şi împreună vor proceda la sudarea forţelor pe acelaşi drum de martiraj, pentru acelaşi ideal.

Soarta a făcut ca în anul 1930, cum povesteşte Căpitanul în "Pentru Legionari", Constantin Papanace, pe când se afla într-o dubă în drum spre Văcăreşti, să se întâlnească cu Căpitanul. Constantin Papanace era însoţit de câţiva studenţi Români Macedoneni ; Sterie Ciumeti, Iancu Caranica, Grigore Pihu, G. Ghiţea, Malmali, etc. De atunci nu se vor mai despărţi. Constantin Papanace şi ceilalţi camarazi se vor arunca în luptă cu tot elanul şi dăruirea de sine.

Constantin Papanace a simţit chemarea omului trimis de Dumnezeu, ca prin propria jertfă să făurească imensa cetate a românismului, sub un cer, aşa cum o visa Ion

Moţa. S'au aruncat în luptă flăcăii Neamului în frunte cu Nicadorii, în lupta preventivă de stăvilire şi înlăturare a primelor obstacole, pentru un Neam expus destrămării în lupta contra coaliţiei răului.

Vor veni marile prigoane. Constantin Papanace, tot timpul a fost pe teren, atât în ţară cât şi în refugiu, în care a şi murit. Îi vom duce mare lipsă ! Căpitanul a căutat tot timpul personalităţi de talia lui Constantin Papanace. Datoria noastră este să căutăm aceste personalităţi care nu sunt reduse la tăcere prin ameninţarea morţii, ci continuă lupta prin opera lor. De acestea avem nevoie. Indivizii fără ideal, se sting. Neamurile însă trăesc, când cred în Dumnezeu şi îşi respectă eroii. Imensele jertfe, în frunte cu aceea a Căpitanului, sunt suportul de siguranţă al existenţei noastre de durată.

În prigoana din 1938, Constantin Papanace se va întâlni cu Căpitanul pentru ultima oară. În ultima sa carte, "Fără Căpitan" e menţionată întâlnirea. Se poate observa în această carte, că au stat îndelung de vorbă. Căpitanul l-a ascultat fără să-l întrerupă. Poate că se gândea că unele soluţii ale lui Constantin Papanace pentru salvarea Căpitanului erau bine venite, dar Căpitanul poate că a crezut că Neamul Românesc are nevoie pentru a se salva şi de jertfa lui şi a atâtor camarazi. Căpitanul, poate că se gândea şi la faptul că oamenilor le plac victoriile şi uită pe cei învinşi.

Constantin Papanace era un camarad modest. Atât în prigoane cât şi în refugiu n'a urmărit scopul de a câştiga partizani.

Cred că a fost unul dintre camarazii care au interpretat la justa valoare ce a scris Căpitanul şi o seamă de camarazi de mare valoare, cum au fost Ion Moţa, Vasile Marin, Puiu Gârcineanu, Banea, Iordache Nicoară, Racoveanu, etc.

Manuscrisul cărţii "Pentru Legionari" a trecut şi prin mâinile lui Constantin Papanace, semn că era apreciat mult de Căpitan.

Era un adevărat maestru în a interpreta temele legionare, în general și conjuncturile prin care ar fi putut naviga Legionea.

Constantin Papanace, cum ne spunea, n'a avut timp să revadă tot materialul adunat și își exprima regretul că boala îl împiedecă să lucreze mai departe...

S'a afirmat ca scriitor, dar și ca om politic și chiar economist.

Posteritatea se va ocupa în mod amplu de acest Comandant legionar care s'a străduit din răzputeri să convingă o lume care nu vedea cu ochi lăuntrici fenomenul legionar. S'a străduit să facă drum Legiunii în istoria Neamului Românesc.

Precum știm, a arătat pricepere în materie de finanțe și economie. Menționez numai faptul că cele aproape 5 luni de guvernare Național-Legionară din Sept. 1940 - Ian. 1941, până și străinătatea se interesa de activitatea fostului Subsecretar dela Ministerul de Finanțe, care lăsase la acest Minister cinci miliarde de franci ca activ, cu toate că țara era amputată și angajată cu rezolvarea gravei probleme a milioanele de refugiați români.

Constantin Papanace a fost un gânditor corect și obiectiv. A căutat să orienteze lumea legionară spre o adevărată ortodoxie legionară. De aceea a scos "Orientări", care ani de zile, în acest refugiu, a servit de călăuză atât pentru legionari, cât și simpatizanți. Costel Nagacevschi și Virgil Mihăilescu au contribuit în mod exemplar la redactare. Opera lui Constantin Papanace va dura și va fi flacăra nestinsă pe drumul României Legionare, călăuzită și luminată de un nou crez.

N. Șeitan.

TREI MOMENTE ÎNTR'UN ZBUCIUMĂL SIMFONIC

Domnule Președinte al Consiliului Legionar A. Hanghelul
Mihail.

Ne-am văzut ultima oară în 1981. Anul pe care Biserica ortodoxă, prin patriarhul ecumenic Demetriu I, și Biserica catolică, prin sfântul părinte Ioan Pavel II, l-au consacrat crezului adoptat, în anul 381, de către al doilea sinod ecumenic.

Această întoarcere la crezul comun reprezintă primul din cele trei momente fundamentale pentru mutația simfonică a întregii Bisericii creștine.

Al doilea moment va lămurii adevărurile parțiale a căror absolutizare în adevăruri exclusive a dus la despărțirea Bisericii lui Christos, întâi într'o Biserică a Răsăritului și una a Apusului, apoi în trei Biserici numite ortodoxă, catolică și protestantă.

Al treilea moment va reuni aceste adevăruri parțiale în și spre adevărul lor comun. Singurul adevăr liberator. Adevărul Prieteniei Treimice. Drept punct de plecare spre întreaga Mărturisire creștină: Crezul împăcării dintre Dumnezeu și om. Pentru prietenia dintre toți oamenii în sânul fiecărui neam. Pentru prietenia tuturor neamurilor în sânul unicei omeniri.

1981 este și anul în care toate concepțiile de viață au intrat, voit sau nu, în perioada pentru mutația simfonică a întregii istorii omenesci. Anul în care toate popoarele, începând cu cel polonez, au făcut un pas hotărâtor pe drumul spre adevăratul om, spre adevăratul Dumnezeu și spre adevăratul lor Mijlocitor : Dumnezeu-Om prin întrupare și Omul-Dumnezeu prin înviere.

Isus Christos, ne reamintește primatul Bisericii din Polonia în ajunul Crăciunului îndoliat de tragicul 13 Decembrie, întruchipează izvorul adevăratei vieți: "Viața, acest dar de la Dumnezeu, de la Omul-Dumnezeu, născut la Betleem" (Monseniorul Glemp, 24 Decembrie 1981).

Din năzuința adevăratului om a născut prima teză a Programului adoptat de sindicatul polonez "Solidaritatea": Necesitatea de a defini o nouă orânduire sau "sistem socio-economic care să permită reunirea planului, a autonomiei și a pieții" (7 Noembrie 1981).

Din Cuvântul adevăratului Dumnezeu a născut condiția fundamentală pentru instaurarea orânduirii de mâine: "Dumnezeu există (...)." Un acord este necesar (...) în respectul față de demnitatea omului, față de toate drepturile civile și religioase " (Monseniorul Glemp, ap.cit.).

Unite într'un singur drept umano-divin, aceste drepturi, împreună cu datoriile lor corespunzătoare, trebuie să asigure desfășurarea pașnică și dezlegarea liberatoare a contradicției fundamentale care sfâșie ființa și conștiința fiecărui om: contradicția dintre trufia criminală a pseudoștiinței omenești care luptă împotriva credinței în Dumnezeul iubirii, și umilința creatoare a preștiinței dumnezeiești întrepătrunsă cu năzuința omului de a trăi prin și în această iubire.

Trufia se manifestă prin tripla ispită a omului de a se îndumnezei fără ajutorul lui Dumnezeu, prin moartea ori uciderea Lui sau, pentru că Dumnezeul iubirii este veșnic nemuritor, prin lupta împotriva prieteniei întruchipate de Dumnezeul-Om:

Isus Christos, precizează sfântul părinte Ioan-Pavel II, "liberează inima omului de această contradicție fundamentală care zace în el, de această voință de îndumnezeire

a omului fără sau împotriva lui Dumnezeu" (17 noembrie 1980):

Cuvântul lui Dumnezeu s'a făcut cuvânt omenesc, a trăit, a suferit ca toți oamenii, și a fost răstignit pentru că a spus că este Fiul lui Dumnezeu. Dar înviind, El a legitimat, pentru toți oamenii, "dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu", adică dreptul de a deveni dumnezei "din Dumnezeu" (Ioan I, 12-13).

Domnule Președinte al Consiliului Legiunii,

Ignorarea acestei contradicții fundamentale, nepăsarea față de ea și mai ales negarea ei sau refuzul de a o dezlega la scara neamurilor, duc la legalizarea genocidelor care, în zilele noastre, tind să devină planetare.

Dar nimeni și nimic nu poate nimici legitimitatea năzuinței la înviere. Dezlegând această contradicție fundamentală în propria lui persoană, Isus Christos întemeiază legitimitatea dreptului divino-uman.

ACEASTĂ LEGITIMITATE A ÎNVIERII NĂZUITĂ DE FIECARE OM ȘI DE TOATE NEAMURILE, A FOST ASUMATĂ DE GENERAȚIA DUMNEAVOASTRĂ ÎN FRUNTE CU ÎNTEMEIETORII LEGIUNII ARHANGHELULUI MIHAIL: CORNELIU CODREANU, IONEL MOȚA, ILIE GÂRNEAȚĂ, CORNELIU GEORGESCU ȘI RADU MIRONOVICI.

PE ACEST DRUM AU VENIT COHORTE ÎNTREGI DE CĂRTURARI ÎN FRUNTE CU NAE IONESCU. EI AU ADÂNCIT ÎNTREPĂTRUNDEREA DINTRE OM ȘI DUMNEZEU PENTRU CUNOAȘTEREA, RECUNOAȘTEREA ȘI CONVIEȚUIREA ÎN ADEVĂRUL LOR COMUN.

E drumul care duce la "marea simfonie a vieții", după expresia sfântului părinte Ioan Pavel II (17 noiembrie 1980). Singura temelie creatoare pentru legalitatea năzuinței la înviere. Divino-uman și umano-divin, dreptul global este singura ieșire din bezna răscrucii în care se zbate tragic întreaga omenire a veacului nostru.

Căpitanul desăvârșește această ieșire întruchipând-o în sensul rezumat la 21 februarie 1938. Zi în care, "în numele Forului conducător al Mișcării Legionare", el anunță: În condițiile dictatoriale create de regele Carol II, "rațiunea de a fi a partidului ("Totul pentru Țară") a încetat". Pentru motive fundamentale:

- Refuzul de a lua riscul unui război civil care, în condițiile geopolitice din 1938, putea duce până la desființarea Statului român.

- Refuzul de a răspunde la lovitura de stat dată de Carol II împotriva voinței poporului român, printr'o lovitură de stat care ar fi putut exprima această voință, dar care era incompatibilă cu concepția legionară despre lupta politică.

- Conștiința că, definită ca un foarte lung proces de desăvârșire spirituală a neamului românesc - considerat în toate aspectele lui ideologice, politice, economice - victoria legionară nu putea fi pregătită decât la scara deceniilor și prin mijloacele corespunzătoare acestei desăvârșiri.

Numai la această scară refuzul de a recurge la violența politică și, mai ales, refuzul de a se opune unei stfele de violențe, dau sensul integral al marelui realism politic.

E realismul susținut de Socrate, care preferă să fie lovit pe nedrept, decât să comită vreo nedreptate împotriva altora. E realismul întruchipat de Isus Christos, care acceptă să moară pentru îndumnezeirea fiecărui om și înfrățirea tu-

turor popoarelor. E realismul care întemeiază sau împlinește noile ere.

În acest realism politic s'a format o întreagă generație din catacombe. El presupune, firește, că, odată cu dispariția condițiilor care au impus autodizolvarea lui, partidul "Totul pentru Țară" urma să-și asume din nou rațiunea de a fi. Căpitanul precizează acest lucru în interviul ce i l-a luat jurnalistul francez Bertrand de Jouvenel:

"MI-A FOST ÎNCHIS ASTĂZI DRUMUL SPRE PUTEREA POLITICĂ. CONSIMT. VOI RELUA ACEASTĂ ACȚIUNE CÂND ÎMPREJURĂRILE O VOR PERMITE"
(13 martie 1938).

Domnule Președinte al Legiunii,

În aceleași zile de mare răscruce ați avut, la 25 martie 1938, ultima consfătuire cu Căpitanul. În încheiere, el v'a spus printre altele: "Mie, după ce am scris "Pentru Legionari", nu-mi mai este teamă că Mișcarea va putea fi distrusă. Este acolo sămânța care să poată răsări mai tare și oricând, acum și mai târziu".

Despre alegerea pe care Căpitanul urma să o facă între a pleca în străinătate sau a rămâne în țară, Dumneavoastră mărturișiți în expunerea ultimei consfătuiri:

"Vag simțeam că este ceva care depășește calculele politice, oricât de realiste și logice ar fi ele. Era o problemă de destin, cu dimensiuni care se proiectează peste veacuri și care muritorii de rând nu le pot sesiza. Eram turbat. Nu știam atunci ce va urma (...).

Dar și astăzi când știm ce a urmat, transpuși în fața aceleiași probleme, o putem oare dezlega? Cu cât va trece timpul însă, se va vedea că așa cum a procedat el, a fost mai

bine. A urmat glasul Destinului său, așa cum Mântuitorul a urmat Golgota, pentru a fi răstignit pe cruce”.

Sensul din împlinirea acestei Golgote românești l-ați desprins în câteva cuvinte : “Simțeam o mare răspundere pentru viitor. Toate puterile noastre trebuiesc încordate pentru ca să putem pregăti răzbunarea Căpitanului prin triumful crezului său (Constantin Papanace, “Fără Căpitan”).

Întru mărturisirea acestui crez, 16 ani mai târziu, împreună cu întemeietorul Ilie Gârneață și comandantul Vasile Iasinschi, ați răspuns la năzuințele formulate de Adunarea ad hoc a delegaților legionari din exil ținută la Erding în zilele de 1-8 august 1954.

Prin Hotărîrea de la Majadahonda ați consacrat astfel formula colegială a Forului legionar și ați pus în studiu formula partidului “Totul pentru Țară”, menit de Căpitan să fie expresia politică a “Mișcării Legionare” (8 noiembrie 1954). Ambele formule au meritul de a reaminti, în fiecare clipă, un triplu adevăr fundamental :

ORICE OM ESTE SUPUS GREȘELII. REFUZUL DE A RECUNOAȘTE GREȘALA SĂVĂRȘITĂ RISCĂ SĂ O TRANSFORME ÎN MINCIUNĂ CRIMINALĂ. CONSFĂTUIREA AJUTĂ ATÂT LA RECUNOAȘTEREA GREȘELII CÂT ȘI LA ÎNDREPTAREA EI. ADEVĂRURI VALABILE ATÂT LA SCARA FIECĂRUI OM CÂT ȘI LA SCARA MIȘCĂRILOR, PARTIDELOR ȘI A NEAMURILOR.

Prin Forul legionar, împreună cu comandanții Vasile Iasinschi și Nicolae Șeitan, ați hotărît, la 20 iulie 1976, participarea partidului “Totul pentru Țară” la eforturile pentru înființarea Consiliului Național Român în exil. Ați delegat pentru această sarcină doi camarazi

din generația din catacombe (Cornel Crișan și cu însumi).

Prin același For, împreună cu N. Șeitan și doctorul Vasile Andrei, ați confirmat actul din 3 iunie 1978 privind înființarea Consiliului Național Român provizoriu. Ați asumat astfel prima temelie politică pentru împăcarea tuturor partidelor românești drept condiție necesară, dar nu suficientă, pentru unirea tuturor Românilor.

Acest act a fost ratificat și de Consiliul Legiunii ținut la Majadahonda în zilele de 12-14 iulie 1980. El lărgeste astfel căile spre împlinirea sarcinei fixată de primul Consiliu Conducător al Mișcării Legionare în exil : “restabilirea armoniei între Românii cu dragoste de neam spre a potența lupta pentru apărarea intereselor românești în străinătate, eliberarea și reconstrucția Țării” (8 noiembrie 1954).

În cadrul aceleiași sarcini, ați continuat să prezidați, din 1980 până în Duminica Floriilor din 1985, eforturile făcute de Nicolae Șeitan, Petre Indrieși și Maximilian Corbu în sânul Consiliului Conducător al Mișcării, de Dumitru Găzdaru, Mardarie Popinciuc, Caranfil Spanache și Augustin Bideanu, în funcțiile centrale ale Mișcării, și de Nicolae Constantinescu, Mihail Enescu și Petre Vălimăreanu, înainte și după constituirea comisiei pentru partidul “Totul pentru Țară”. Fără a uita pe Victor Apostolescu, Constantin Nagacevschi și toți legionarii care, cu sau fără funcții, v’au urmat în această sfântă sarcină.

Sarcină imensă. La scara deceniilor. Ea presupune unirea forurilor politice, culturale și religioase într’un singur For românesc. ELABORAREA, DEZBATEREA PUBLICĂ ȘI ADOPTAREA STATUTULUI CONSILIULUI NAȚIONAL AL ACESTUI FOR A FOST ȘI RĂMÂNE CONDIȚIA SINE QUA NON PENTRU DESĂVĂRȘIREA CONSILIULUI NAȚIONAL ROMÂN ÎN EXIL PE MĂ-

SURA SARCINEI COMUNE TUTUROR ROMÂNILOR.

Potrivit cu angajamentele luate între 24 septembrie 1976 și 1 decembrie 1984, ca și în spiritul ultimei noastre întâlniri, acest Statut va fi întemeiat pe legile istoriei universale : legile vieții, legile morții și legile năzuinței la înviere.

Domnule Președinte,

ACESTE LEGI ALE ISTORIEI UNIVERSALE, DE A CĂROR CUNOAȘTERE ȘI RECUNOAȘTERE ATĂRNĂ DESTINUL TUTUROR NEAMURILOR, CONFIRMĂ ȘI PRECIZEAZĂ MENIREA CELOR TREI COMUNITĂȚI CĂRORA LE-AȚI CONSACRAT VIAȚA.

MENIREA AROMÂNILOR care, așa cum scriați în 1959, reprezintă un "popor ferment". Popor a cărui "voceație internațională (...) manifestă în ultimile veacuri, când a fost agent principal între sud-estul european și Occident (...), poate servi (și "în noua fază istorică"), la închegarea unității balcanice și la încadrarea acestei unități în marea unitate europeană cerută de noile timpuri ("Albumul Macedo-Român", I, p. 362).

Această menire internațională își are primul izvor în viziunea ecumenică a lui Alexandru Macedon și în legea corespunzătoare a omeniei romane. Ea este transfigurată în lumina primei biserici creștine din Europa, întemeiată de Apostolul Pavel la Filipi. Apoi adâncită de proto-aromânii Constantin cel Mare și Justinian I în căutarea simfoniei dintre Biserica universală și Statul corespunzător.

Menire năzuită după aceea veacuri de-a rândul de toți aromânii care, de la Niculița Bunicul, prin Asănești, până la precursorii și co-întemeietorii actualelor state naționale din Balcani, au luptat sau au crezut că luptă

pentru ROMANIA CREȘTINĂ a tuturor popoarelor din această regiune.

Menire luminată din nou prin prima întâlnire dintre aromânul Atenagora I, patriarhul ecumenic al Constantinopolului, și italianul Pavel VI, patriarhul Romei eterne. După aproape un mileniu de învrăjbire între Biserica Răsăritului și Biserica Apusului, ei și-au pus inimile drept temelie comună pentru refacerea unicei Biserici creștine.

În sensul acestor jaloane și al legilor pe care le exprimă, menirea Aromânilor nu este de a crea câte vreun STAT ÎN STATUL fiecăruia din popoarele balcanice. Nici vreun SUPRASTAT împotriva unuia sau altuia din statele naționale la întemeierea cărora ei au contribuit hotărâtor. Cu atât mai mult menirea lor nu poate fi anarhică, prin participarea, conștientă sau nu, la lupta planetară pentru imposibila SOCIETATE FĂRĂ STAT, promisă de marxism și de modernele ideologii electronice.

Popor fără stat propriu, Aromânii pot aduce primul model internațional pentru mutația simfonică a istoriei europene. Istorie care, citită în lumina întregii istorii universale, arată că simfonia dintre Biserică, Școală și Stat este singura cale spre supraviețuirea, libertatea și conviețuirea pașnică a tuturor popoarelor.

Fără acest model, după actuala "balcanizare" a Libanului, cele mai sincere eforturi spre binele Aromânilor, riscă să ducă la "libanizarea" Balcanilor.

MENIREA LEGIONARILOR decurge din însăși actul lor de naștere : ÎNTR'O EPOCĂ ÎN CARE ALDOUS HUXLEY CREDEA CĂ "S'A SFĂRȘIT CU SIMFONIA!", ÎNTEMEIETORII LEGIUNII ARHANGHELUL MIHAIL AU ASUMAT INTEGRAL CONCEPȚIA CREȘTINĂ

PENTRU A ÎMPLINI VISUL GENERAȚIEI CARE A FĂURIT ROMÂNIA MARE :

O ȘCOALĂ "UNDE DE ACORDEAZĂ, SE PREGĂTESC STRUNELE ȘI ORGANELE SUFLETEȘTI ALE NEAMULUI, CA SĂ INTONEZE O NOUĂ SIMFONIE, NE MAI AUZITĂ ÎN LUME, PRIMA SIMFONIE A DARURILOR LUI NATURALE, PRESCRISE FIINȚEI LUI ȘI NUMAI FIINȚEI LUI" (ION GĂVĂNESCU, citat în "PENTRU LEGIONARI", p. 109).

Spre aceeași țintă tind și cele șapte puncte pe care le-ați tratat în SPRE O DEMOCRAȚIE SOCIAL-CREȘTINĂ. Ele se înscriu în cele circa 70 de serii a șapte răspunsuri pe care întemeietorii și continuatorii Legiunii le-au adus în efortul de a lămuri cele șapte probleme fundamentale ale omului, ale neamurilor și ale lumii întregi.

Pentru folosirea rodnică a acestui capital ideologic, articolul 3 din proiectul de Statut elaborat de Mardarie Popinciuc la 7 ianuarie 1981 aduce prima temelie indestructibilă :

"Credința creștină cuprinsă în textele Sfintei Scripturi și ideea că Neamul Românesc are dreptul să trăiască liber în granițele lui istorice, formează izvorul de viață și firul călăuzitor în activitatea social-politică a Mișcării Legionare".

În același scop, primele șapte puncte din DECLARAȚIA DE PRINCIPII adoptată de Consiliul Legiunii întrunit la Madrid în zilele de 25-27 august 1983, fixează jaloanele ce decurg din cunoașterea, recunoașterea și trăirea Sfintei Scripturi de-a lungul unei istorii bimilenare ce duce spre o nouă orânduire a neamului românesc și a lumii întregi :

1. "-Libertatea Poporului Român în frontierele sale

naționale, așa cum au fost stabilite prin tratatele internaționale și cum se aflau la 31 decembrie 1939.

2. "- Dreptul Poporului Român de a-și valorifica patrimoniul național și de a beneficia de produsul muncii sale."

3. "- Credința în religia lui Isus Christos și trăirea în spiritul Bisericii Creștine, cu aplicarea principiilor ei morale în viața publică românească."

4. "- Păstrarea esențelor permanente ale tradiției românești."

5. "- Dezvoltarea culturii românești în relație cu marile culturi universale."

6. "- Răspândirea culturii populare."

7. "- Respectul față de persoana umană, fără deosebire de neam, de rasă, de religie, sau de convingeri politice."

În rezumat, dezvoltând propriul lor capital în lumina omeniei românești (daco-romană), a învățaturii creștine (Sf. Scriptură, Sf. Tradiție, Chemările profetice), ca și în lumina culturii universale (arte, litere, științe), legionarii pot aduce primul proiect de model pentru mutația simfonică a istoriei omeniești.

În această triplă lumină, proiectul de Preambul la Statutul Legiunii Arhanghelul Mihail va rezuma în șapte capitole atât legitimitatea adusă de Mișcarea Legionară, ca școală, cât și legalitatea pentru care luptă partidul "Totul pentru Țară".

"Aceasta-i singura cale care poate duce la unirea tu-

turor legionarilor, peste ani sau decenii, în exil sau în țară "(D.N., Raport către Consiliul Legiunii, 8 iulie 1980).

MENIREA ROMÂNILOR este schițată, întâi în cele ȘAPTE NĂZUINȚI formulate de deținuții politici români și transmise de Remus Radina în "Testamentul din Morgă", apoi în cele ȘAPTE CUVINTE PENTRU TINERI, rostite de părintele Gheorghe Calciu. Năzuinți și răspunsuri se unesc într'o singură **CHEMARE DIN CATACOMBELE ROMÂNIEI**.

Această Chemare nu pretinde să aducă soluții definitive. Ea cere însă hotărît dialogul deschis cu privire la adevăratele probleme : problemele fundamentale de a căror lămurire atârnă însăși supraviețuirea, libertatea și destinul întregului neam românesc.

Pentru acest dialog fundamental, istoria românească oferă sute de serii a șapte năzuinți sau răspunsuri formulate în numele tuturor concepțiilor de viață, al tuturor câmpurilor de cunoaștere - artistică, literară și științifică - ca și în numele tuturor generațiilor.

Împreună, ele tind spre primul model național pentru mutația simfonică a istoriei omenești. Răspunzând în chip creator la Chemarea din catacombe, exilul din afara țării poate pune prima temelie întru conlucrarea tuturor Românilor pentru împlinirea acestui model.

SĂ LUĂM BINE AMINTE : FĂRĂ ACEST MODEL, NEAMUL ROMÂNESC RISCĂ SĂ ÎMPĂRTĂȘEASCĂ SOARTA UNGARIEI DIN OCTOMBRIE 1956, SOARTA CEHOSLOVACIEI DIN AUGUST 1968 SAU SOARTA POLONIEI DIN DECEMBRIE 1981. EFORTUL PENTRU MODELUL INTERNAȚIONAL AL MUTAȚIEI SIMFONICE RĂMÂNE SINGURA CALE PENTRU IEȘIREA

TUTUROR POPOARELOR DIN ACTUALUL IMPAS. CALEA SPRE ÎMPLINIREA VREMII ROMÂNEȘTI.

Distincte, cele trei meniri au o sursă comună : Concepția creștină pentru simfonia tuturor neamurilor. Efortul în lupta pentru împlinirea acestor meniri are o singură măsură : fidelitatea faptei față de Cuvânt.

Acesta-i discursul ținut, adâncit și trăit de generația din catacombe timp de aproape jumătate de veac. Drept recunoștință față de generația Dumneavoastră și față de toate generațiile precursoare. Pentru împlinirea datoriei față de generațiile de azi și de mâine.

Generații ce nu pot fi uitate decât în imnul liberator al întregului neam românesc și al tuturor neamurilor : "Simfonia credinței și a speranței prin iubirea lucrătoare" (Temă elaborată, în iunie - iulie 1941, împreună cu conducerea Corpului Studențesc Legionar, în frunte cu Bob Munteanu, și a FDC-ului din întreaga țară și din București, pentru a fi dezbătută într'o tabără de muncă organizată în condițiile catacombelor cu mănunchieri, frățiori și frați de cruce din Grupul 75.

11 aprilie 1985

Salo - Italia

Demostene Nacu

(Text din care a fost extras rezumatul citit în ședința ținută sub conducerea Domnului Comandant Legionar Nicolae Șeitan, cu prilejul marelui despărțiri de Domnul Comandant Legionar Constantin Papanace).

INTRISTATĂ ADUNARE,

Participăm la plecarea dintre noi, în această Săptămână a Patimilor - după calendarul ortodox - a celui care ne-a fost lumină din lumină, îndrumător și model de viață.

Acum zece ani, tot într'o săptămână a Patimilor, era dus pe ultimul său drum, marele Radu Gyr. Genialul poet care a cântat și fidelul apărător care a străjuit valorosul tezaur căpitănesc ; au fost chemați în Legiunea Nemuritoare, de cel căruia îi dăruiseră tot ce aveau mai bun în ei. Lor li s'a rezervat marea taină de a pleca dintre noi în aceste zile sfinte. A fost alături de fiecare câte o Floră. La Radu Gyr, soția Flora, la Constantin Papanace, sora Florica. Acest mister, ne depășește pe noi, muritorii de rând, dar ce știm cu siguranță, este faptul că cel pe care îl petrecem astăzi la mormânt se legase cu un cutremurător jurământ de a " trăi în sărăcie și în orice clipă să fie gata de moarte". Cei care au trăit mai aproape de el, știu foarte bine cum și-a ținut cu credință, jurământul.

Știți ce au însemnat ultimii cincizeci de ani de viață a lui Constantin Papanace. Făuritor de idealuri și tribun, de pe urma cărora s'a ales cu lupte și bucurii, încătușeri și umilințe, arderi și renașteri, nesiguranță și rezistență. A primit în față toate furtunile, ca piscurile Pindului, unde a învățat că numai cei oțeliți biruiesc.

A fost prins de acea ORĂ ASTRALĂ ROMÂNEASCĂ, în Macedonia, când rădăcina latinității aromâne și-a găsit trunchiul în ROMÂNIA MARE, când, Paradis regăsit, Cadrilaterul și-a deschis porțile fraților depărtați. A fost colonizarea macedonenilor în Dobrogea Nouă, sudură cu Țara Mamă. Sudură cu neamul și nu cu parte din el, fiindcă Aromânii s'au colonizat în România și nu pe latifundiile vreunei grupări politice. A venit însă trista experiență politicianistă, pentru a înțelege că puterea votului, depășește dragostea de țară. Nimeni în Macedo-

nia nu putea crede că în România, Românii pot persecuta pe Români. Idealul Național era prea mareț. Numai cel care a fost robit în țară străină, poate înțelege ce putere miraculoasă are fraza : Liber în Țara ta !

Experiența trăită de coloniștii aromâni din Cadrilater, l-a făcut pe Constantin Papanace să nu rămâie în atmosfera lui Gaudeamus Igitur, ci să fie un apărător al Neamului său. Ca eroul unei balade românești, Constantin Papanace, s'o fi întrebat când Neamul său : "Nu mai râde de când plânge, nu mai cântă de când tace" :

"Cine-a hotărît să'ncape

soarta lui cu soarta mea.

Veacul ăsta, bubă rea,

zace'n el și'n mine crapă"...

Această "cripare" aromânească l-a smuls din alte rosturi și i-a hărăzit altă soartă.

Inteligența sa vie, cultura bogată, spiritul analitic și puterea de sinteză, i-ar fi deschis o mulțime de căi, de la diplomație la universitate sau de la literatură la istorie. Nu s'a dedicat niciunea, deși ar fi strălucit în fiecare. A ales lupta, al cărei drum este o continuă durere. Putea merge altfel, el, care a fost înfrățit cu Sterie Ciumetti, Iancu Caranica, Doru Belimace, Grigore Pihu și mulți alții ca ei ?

Intransigent cu sine însuși, nu tolera nici altora abateri. Atitudine rectilinie, care îți aduce în viață mai multe neazuri. Și totuși, cât de înțelegător, răbdător și bun era, când cel căzut în greșală, își recunoștea vina, pentru că marile percepțe creștine erau vii în el, descendent dintr'o familie de preot macedonean.

Solicitățile Exilului, îl chemau pretutindeni. Și-a ales ca loc de refugiu, Italia, simțindu-se în graiul latin mai aproape de originea strămoșilor. Și frații italieni, catolici - de care încă suntem despărțiți canonic - l-au îmbrățișat cu dragoste frățască. Era un nume în Salo : Dottore Constantin Papanace. Ne-a impresionat dela intrarea în oraș, marele necrolog, așiat pe toate străzile. Și suntem

în Săptămâna Paștilor la catolici.

Tradiția românească spune că cine moare în ziua de Paști, ajunge direct în Rai. Când sufletul lui Constantin Papanace pleca dintre noi, Cerul Italiei era deschis Marei Învieri.

Fie ca aceasta să fie semnul Marei Reînvieri Românești, așa cum Constantin Papanace ni l-a transmis întreaga viață, de la cel care l-a învățat că "Țelul Neamului nu este moartea ci Învierea".

Zahu Pană

CONSTANTIN PAPANACE

Născut la 16 Sept. 1904 în Selia / Veria.

Școala primară română din Veria : 1911 - 1916.

Școala Superioară Comercială Română din Salonic : 1916 - 1924.

Academia de înalte Studii comerciale și industriale din București : 1925 - 1930.

Încă din timpul studiilor universitare a activat în funcția de Casier Central la Banca Românească.

A întrerupt activitatea de funcționar în anul 1930 pentru a face serviciul militar.

Paralel cu studiile universitare a avut o activitate, intensă și continuă, de publicist, fiind fondatorul a două ziare : "Buciumul" și "Armatoli" la care a colaborat printre alții și Iancu Caranica (Nicadorul). Amândouă periodicele aveau un caracter profund naționalist, apărând cauza românilor coloniști din Cadrilater și cultivând conștiința națională a tinerelor generații care se perindau în țară pentru studii. Aspectul politic al vremurilor era mai pregnant în ziarul "Armatoli".

În timpul guvernării Partidului Național Țărănist, Prof. univ. Madgearu, în vederea promovării unor cadre tinere în funcții importante în sectorul economiei, în vederea redresării acestui sector, a solicitat Secretariatului Academiei de Înalte studii comerciale și industriale din București o listă de elemente tinere, bine pregătite, în care figura și Constantin Papanace. Astfel, încă din primii ani de licență, a fost numit în funcția de Șef de Serviciu la Administrația financiară a Sectorului Negru București. În tot timpul serviciului s'a impus ca un element de mare valoare în treburile financiare, încât a fost solicitat de însuși Prof. Madgearu. Iată împrejurarea : Se cerea printr'o rezoluție de la forurile centrale ministeriale, chiar de la ministrul Madgearu care le recomanda, anumite practici în discordanță cu legea și instrucțiunile financiare : C. Papanace a refuzat să le execute, găsindu-le chiar contrar legii. În fața acestei atitudini de refuz și de neaplicare a rezoluției din partea lui C.P., ministrul Madgearu l-a chemat pentru a discuta problema ; ajuns la concluzia că argumentele lui C.P. erau juste, ministrul l-a felicitat pentru curajul cu care și-a susținut punctul de vedere, precizând : "dacă în Țara Românească ar mai fi cinci ca Dta, am putea garanta bunul mers al economiei naționale."

Tot în vremea studenției, pe lângă activitatea depusă la cele două periodice, mai colabora intens la ziarul local "Legionarii", care apărea în Bazargic sub direcția avocatului Cola Ciometti. Denumirea "Legionarii" nu avea nimic cu Mișc. Leg., apariția acestui ziar fiind anterioară înființării Legiunii. De semnalat totuși că poziția ideologică a ziarului era identică cu aceea a Mișcării de mai târziu, iar directorul ziarului a făcut parte mai târziu din Senatul Legionar.

C. Nagacevschi

CEVA DIN VIAȚA FAMILIEI :

“O anumită gândire, atitudine și manifestare în lupta permanentă pentru păstrarea ființei și conștiinței noastre românești se constată încă de pe vremea bunicului nostru Preotul Econom Stavrofor ATANASIE PAPANACE.

Deși deținător al unor poziții avantajoase în ierarhia societății grecești (fiind mai mare peste 70 de biserici) și apreciat sub toate raporturile, oferindu-i-se chiar posibilitatea de a juca un rol important în viața social-religioasă - cărturar format în școlile grecești și un bun cunoscător al limbilor vechi latina și elina, precum și greaca modernă, bunicul nostru a renunțat la toate avantajele de ordin material și social, socotind că misiunea lui cea mai înaltă, ca purtător și propăvăduitor al Dumnezeieștii Învățăături, era să “predice credința în limba maternă, limba românească”, deși știa că aceasta va avea pentru el consecințe fatale.

El este primul preot român din Macedonia, care citește liturghia în limba aromânească. Este un act de profundă semnificație, dacă nu chiar istoric, prezența unei conștiințe puternice românești, cutezanța de a citi liturghia în limba românească într-o perioadă când încă în Țară se simțea influența grecească.

Reacțiunea grecească a fost violentă, preotul Atanasie Papanace a fost asasinat de către greci în toamna anului 1906 : trei echipe grecești au tras asupra lui când mergea spre biserică - biserica Sfânta Maria, unde îl aștepta toată suflarea românească din Veria, oraș a cărui populație de peste 20.000 de locuitori cât avea la acea dată era formată în majoritate de aromâni.

Este o jertfă mare, conștientă, pe altarul românismului, dusă pe meleagurile Macedoniei, împotriva înverșunatului dușman care de milenii caută să desnaționalizeze elementul românesc.

Voiu relata, din povestirile mamei, modul cum a decurs asasinarea bunicului în acea fatală Duminică de toamnă târzie din 1906 :

În urma hotărârii asasinării bunicului de către greci, în care scop s’au format trei echipe pe traseul care duce la biserica Sf.Maria, prietenii lui greci, care erau contra acestei crime, și chiar garda lui personală (CAFAS) care îl însoțea mereu, l-au prevenit să nu meargă la biserică în Duminica aceea. Însăși mama care era în doliu după tatăl ei mort de curând și care nu ieșea deloc din casă, a încercat să-l oprească, simulând că merge și ea cu dânsul la biserică cu copilul în brațe (este vorba de fratele Costache care abia împlinise doi ani). Atunci bunicul a exclamat : “tu nu vii la biserică. Ce vrei, ca grecii să-mi distrugă întreaga familie? Eu nu mă las intimidat de greci și o să merg la biserică spre a sluji în limba aromânească. Dacă grecii sunt hotărâți să mă omoare, aceasta o pot face oricând și în alte împrejurări. Atâta însă vă sfătuiesc : să nu plângeți și să nu vă văitați. Să aveți grijă să-mi luați corpul ca nu cumva grecii să-mi iei capul și să-l batjocorească”.

Povestește mama în continuare că toți au amuțit. Nimeni n’a mai spus nimic, impresionați profund de seninătea și ferma convingere de a înfrunța atât de senin moartea.

Și în adevăr, echipele și-au făcut pe deplin datoria : înainte de a ajunge la biserică, bunicul a fost asasinat în plin centru al orașului. O soră de-a bunicului, pe nume Maia Tina, care se pregătea și ea să meargă la biserică, când a auzit detunăturile de arme și-a dat seama că s’a tras în bunic, s’a repezit despletită pe strada principală și l-a găsit încă în viață. Și-a dat sufletul în brațele surorii sale.

Pe această linie de conduită și simțire românească, cu o responsabilitate crescândă și amplificată și pe alte direcții, a continuat lupta tatăl nostru, Enache Papanace, care încă de pe băncile liceului lua atitudine ori de câte ori profesorii greci ponegreau și minimalizau faptele istorice ale neamului românesc. Protestul lui i-a adus drept consecință eliminarea de la liceul grecesc. Mai târziu s’a angajat și cu mai multă

ardoare în lupta contra dușmanului de totdeauna. Fapt pentru care prigoana a fost înăsprită, recurgându-se la acte mișelești, încercându-se să se dea foc casei noastre în scopul de a distruge întreaga familie. Prigoana s'a extins cu timpul asupra întregii comunități aromânești din Grecia, soldându-se cu închisori, persecuții și asasinate în masă. Aceasta se petrecea pe timpul Imperiului Otoman în plină descompunere. După eliberarea Greciei de sub stăpânirea otomană, în 1912, persecuțiile au luat amploare și mai mare. Mulți fruntași aromâni au fost întemnițați, printre care și tata.

După o perioadă de întemnițare, prin care se urmărea intimidarea elementului aromân, autoritățile grecești au pus în libertate pe toți cei întemnițați, afară de tatăl nostru. El a fost exilat pe o insulă și urma să fie executat ; dar în urma demersurilor pe linia diplomatică, prin consulul român Contescu, care a acționat energic, tata a fost eliberat, a venit imediat în Țară și s'a înrolat voluntar în armata română pentru a lupta cu alți compatrioți din Macedonia în campania războiului balcanic din 1913.

Reîntors în Grecia, după terminarea războiului balcanic, acțiunea tatălui nostru a fost reluată, întrucât Grecii nu renunțau la acțiunile lor oculte de desnaționalizare a elementului românesc.

În această perioadă de timp, dându-și seama de pericolul de care era amenințat elementul românesc din Grecia, mai ales după schimbul masiv de populație care a intervenit între Turcia și Grecia învinsă (populația greacă fiind foarte numeroasă și în parte așezată în ținuturile locuite de Români), situația economică a elementului nostru devenind și ea precară, tata a preconizat colonizarea Aromânilor în Cadrilater, integrându-l în elementul românesc."

C.P.